

Warszawa, 15.04.2021 r.

Szanowna Pani
Agnieszka Dziemianowicz-Bąk
Przewodnicząca
Parlamentarny Zespół ds. Ustawowego
Uregulowania Zawodu Psychologa
ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

dotyczy : projektu ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów

Szanowna Pani Poseł,

Polska Rada Psychoterapii jest jedyną w Polsce organizacją reprezentującą psychoterapeutów działającą w formie związku stowarzyszeń. Aktualnie reprezentujemy 17 towarzystw i stowarzyszeń, współpracujących na rzecz wszystkich 5 grup podejść. Jesteśmy jednocześnie największą organizacją reprezentującą psychoterapeutów w Polsce.

Cieszymy się, że na przestrzeni 15 lat, dzięki zaangażowaniu wielu osób, na forum Polskiej Rady Psychoterapii udało się wypracować tzw. minima godzinowe i program ramowy dla całociowych szkoleń w psychoterapii. Standardy te zostały dobrowolnie wprowadzone w życie przez organizacje zrzeszające psychoterapeutów w Polsce, podmioty szkolące w psychoterapii i są też wykorzystywane przez organy centralne, np. do opisanie warunków, jakie należy spełnić, aby psychoterapia była zaliczona do świadczeń zdrowotnych, czy też przy określaniu programów specjalizacji w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia. Ze standardów Polskiej Rady Psychoterapii korzystają również liczne instytucje, organizacje, placówki czy podmioty świadczące psychoterapię.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (dalej „projekt”) Zarząd Związku Stowarzyszeń Polska Rada Psychoterapii (dalej „Polska Rada Psychoterapii”), zgłasza następujące uwagi do projektu.

I. Uwagi wstępne

Zdaniem Polskiej Rady Psychoterapii przedłożony **projekt wprowadza nowe regulacje, które znacząco poszerzają zakres uprawnień wynikających z uzyskania prawa do wykonywania zawodu psychologa**. W zmieniającej się rzeczywistości gospodarczej należy zwrócić szczególną uwagę na to, **czy proponowane rozwiązania nie ograniczają dostępu do rynku dla zawodów pokrewnych zawodowi psychologa oraz czy nie zostaną ograniczone prawa osób, które ukończą studia na kierunku psychologia a będą wykonywały inne czynności niż te opisane w projekcie**.

Działalność samorządu zawodowego – i to dotyczy każdej grupy zawodowej – powinna opierać się na przejrzystości w realizowaniu założonych przez samorząd celów, do których należy zaliczyć m.in. dbałość o:

- sprawiedliwe i jednolite zasady dostępu do zawodu dla wszystkich spełniających jasno i precyzyjnie określone warunki;
- zapewnienie dostępu do systemu stałego podnoszenia kwalifikacji;
- nadzór i kontrolę nad wykonywaniem zawodu, w tym odpowiedzialność dyscyplinarną.

Należy mieć również na uwadze, że przez ostatnich kilkanaście lat pojawiły regulacje prawne, które odnosząc się do wielu zawodów (w tym zawodów medycznych) - na nowo je zdefiniowały.

Zdaniem Polskiej Rady Psychoterapii **projekt w dużej części pozostaje w sprzeczności** z już obowiązującymi przepisami (np. rozporządzeniem Ministra zdrowia z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki psychiatrycznej i leczenia uzależnień, dalej „Rozporządzenie”).

Nie deprecjonując potrzeby wprowadzenia nowych uwarunkowań działalności psychologów i ich samorządu zwracamy uwagę, iż powinno się to odbywać z poszanowaniem praw i obowiązków przedstawicieli innych zawodów, czy też praw nabytych. Podstawowymi zasadami odnoszącymi się do dobrego, racjonalnego prawodawstwa jest jego przejrzystość, sprawiedliwość i zachowanie tych samych miar w stosunku do wszystkich zainteresowanych, w tym przedstawicieli tych grup zawodowych, na których działalność projektowane przepisy ustawy mogą mieć wpływ.

W tym kontekście, o czym szczegółowo niżej, **niezmiernie ważnym jest, aby ewentualne krzyżowanie się uprawnień nadanych projektem nie ograniczało, czy wręcz nie uniemożliwiało prowadzenia działalności gospodarczej i zawodowej** przez te grupy zawodowe, które wytworzyły swoje własne, wewnętrzne regulacje, mające swoje oparcie w niejednokrotnie wyśrubowanych miernikach doświadczenia, kwalifikacji i staranności zawodowej, a także w kodeksach etycznych czy innych wzorcach zachowań w stosunku do potencjalnych klientów - pacjentów.

Pamiętać należy, że po drugiej stronie – jako odbiorca usług czy to psychologicznych czy też innych, np. psychoterapeutycznych, stoi często osoba (pacjent/klient), która nie może lub nie potrafi zweryfikować faktycznych umiejętności teoretycznych i praktycznych specjalisty, do którego przychodzi po poradę określonego rodzaju. **Wprowadzenie kolejnych określeń dla tej samej dziedziny jaką jest psychologia zwiększy brak przejrzystości i zwiększy ryzyko klientów/pacjentów.** Już dziś funkcjonują takie określenia jak: psycholog, psycholog kliniczny, psycholog specjalista psychologii klinicznej, psycholog szkolny, psycholog sportu, psycholog transportu, psycholog biegły sądowy, psycholog organizacji, psycholog biznesu, itd. Zadaniem specjalistów, ale też przede wszystkim tzw. „racjonalnego ustawodawcy” jest zadbanie o to, aby wykonywanie zawodu zdefiniowanego w aktach prawnych, czy to rzędu ustawowego, czy też niższego – odbywało się poszanowaniem interesów obywateli, litery prawa, a także regulacji wewnętrznych tworzonych z myślą o stałym podnoszeniu jakości wykonywania określonych zawodów.

II. Uwagi szczegółowe

Sam tytuł projektu zdaje się nie zauważyć wielości zawodów psychologa. Projekt **pomija np. osoby, które są psychologami co potwierdza dyplom magistra psychologii i które wykonują czynności charakterystyczne dla różnych subdyscyplin psychologii**, np. psychologii organizacji, psychologii poznawczej, psychologii społecznej, psychologii sportu, psychologii kulturowej, itp. Dobrym przykładem są regulacje w innych krajach, w których ustawodawca precyzyjnie określił w aktach prawnych tytuły zawodowe objęte ochroną, np. w Wielkiej Brytanii - *Clinical Psychologist, Counselling Psychologist, Educational Psychologist, Forensic Psychologist, Health Psychologist Occupational, Psychologist, Sports and Exercise Psychologist, Registered Psychologist, Practitioner Psychologist* – dla nich określił kompetencje w tzw. ‘Standards of proficiency’ (<https://www.hpcp-uk.org>) oraz konieczność wpisu do rejestru – jednocześnie pozostawił inne obszary działań psychologicznych poza regulacjami ustawowymi.

Projekt również zdaje się nie zauważać zawodów pokrewnych. Jest **to istotny mankament**, albowiem zawody te zostają wyłączone z uprawnień, które projekt nadaje psychologom.

art. 2 pkt. 1)

Jedną z wielu nowości w projekcie jest definicja „działań psychologicznych”. To nowe sformułowanie **może prowadzić do zawłaszczenia wszelkich czynności wykonywanych przez psychologa w proponowanym rozumieniu**. Może się tak stać, że jeżeli określonej osobie przyznano tytuł psychologa, to jakiegokolwiek czynności przez nią dokonane również będą uważane za działania psychologiczne zdefiniowane ustawą. W konsekwencji może to oznaczać, iż czynności takich nie będzie mogła wykonywać osoba niebędąca psychologiem w rozumieniu ustawy.

Dodatkowo należy wskazać, iż jest to definicja bardzo szeroka, a przez to nieprecyzyjna, ponieważ dotyczy „ogółu czynności związanych z wykonywaniem zawodu psychologa”. Z racji tego, że będą to wszystkie („ogół”) czynności związanych z wykonywaniem działalności psychologa, w skład tych czynności mogą więc wchodzić np. czynności związane z przemieszczaniem się do klienta, czy wystawianiem faktur. Wydaje się więc, że nie było to zamierzeniem ustawodawcy. Dalej należy zauważyć, że taki **zakres definicji zawłaszcza na rzecz psychologów tę działalność, którą obecnie mogą wykonywać i wykonują działalność podobną czy związaną z działalnością w dziedzinie psychologii**.

art. 4 ust. 2.

Nie jest jasne dlaczego w ust. 2 pojawiły się możliwości prowadzenia przez psychologów psychoterapii oraz psychoterapii uzależnienia jako oddzielne punkty, przy czym dalej stwierdzono, że zarówno obydwa rodzaje psychoterapii mogą być także prowadzone nie tylko przez psychologów, ale także przez „osoby z uprawnieniami psychoterapeuty”. W kolejnych zaś punktach 3) – 5) tegoż ust. 2 takiego stwierdzenia nie ma. Nie wiadomo więc, czy działalność określona w tych pkt. 3) – 5) może być także prowadzona przez psychoterapeutów czy też nie. Z racji tego, że autorzy projektu w odróżnieniu od pkt. 1) – 2) o tym się nie wypowiedzieli **można uznać, iż na te rodzaje działalności nie zezwalają osobom innym niż psychologowie**. Jest to **sprzeczne z obowiązującą od lat praktyką oraz obowiązującymi regulacjami dotyczącymi psychoterapeutów i specjalistów psychoterapii uzależnień**.

Dodatkowo trzeba zaznaczyć, iż w ust. 2 pkt. 1) jest mowa o „uprawnieniach psychoterapeuty uzależnień”, podczas gdy w przepisy par. 2 pkt. 9) Rozporządzenia operują terminem „specjalisty psychoterapii uzależnień”.

art. 8

Wedle projektu psycholog ma prowadzić indywidualną dokumentację psychologiczną. Nie jest wiadomym, czy chodzi tu o dokumentację psychologiczną indywidualnego klienta czy też bezpośredniego odbiorcy usług, o których mowa jest w art. 2 projektu; **nie wiadomo więc, czego (kogo) ma dotyczyć ta dokumentacja.**

Z kolei, z punktu widzenia strony psychologa – **trudno zmuszać psychologów pracujących np. na uczelni do prowadzenia indywidualnej dokumentacji psychologicznej, zwłaszcza, że powinna ona zostać zdefiniowana ustawowo, a nie aktem wewnętrznym organu samorządu psychologów**, czyli KRP – jak to jest proponowane w projekcie.

Kwestia ochrony danych osobowych, zwłaszcza wrażliwych danych osobowych, jest na tyle istotna, iż powinna podlegać szczegółowym regulacjom ustawowym. Dodatkowo należy zauważyć, że sformułowanie „dokumentacja” w obecnym stanie techniki jest anachroniczne, chodzi raczej o wszelkiego rodzaju nośniki informacji i danych, bez względu na formę ich przechowywania.

art. 9

Nie jest jasne, dlaczego zostały wymienione wszystkie możliwe formy prowadzenia działalności gospodarczej jako formy wykonywania zawodu psychologa, nie wiadomo czy jest to lista zamknięta. W ust. 4 wskazano, że przedmiotem działalności gospodarczej ma być wykonywanie działań psychologicznych, ale nie wiadomo, **czy ma być to wyłączny przedmiot takiej działalności, czy też dopuszczalne jest prowadzenie działalności gospodarczej także w innym zakresie:** np. prowadzenie usług transportowych i działalność psychologiczna, prowadzenie usług wydawniczych i działalność psychologiczna.

art. 11

Zasady dostępu do zawodu powinny być bardziej szczegółowo uregulowane już na poziomie ustawy. Wpis na listę psychologów powinien następować po spełnieniu **określonych w ustawie warunków**, w tym traktować praktykę i doświadczenie zdobyte za granicą na równorzędnych

zasadach. Dlatego też **uznaniowość powinna zostać ograniczona do minimum**. Dodatkowo wskazać należy, że art. 11 powinien zostać umiejscowiony w rozdziale III projektu, w którym omówiono prawo do wykonywania zawodu psychologa.

Zwrócić należy także uwagę na fakt, że ustawa przewiduje, iż tryby i warunki uzyskiwania specjalizacji zawodowych przez psychologów mają zostać określone odrębnie, przez Ministra właściwego do spraw zdrowia. **Istnieje obawa, iż liczba tych specjalizacji będzie narzucana np. psychoterapeutom, bez uzgodnień zainteresowanych środowisk.** Poza tym, specjalizacje zawodowe, które na podstawie ust. 2 mają zostać określone przez Ministra, mogą równocześnie wchodzić w zakres „działań psychologicznych”, co tym samym spowoduje ich odgórne ustanowienie w drodze rozporządzenia.

art. 12

Zarówno – jak wskazano wyżej – proponowana **treść art. 11 projektu, jak i art. 12 są niespójne z obowiązującymi i istniejącymi już regulacjami dotyczącymi prawa do wykonywania zawodu.**

Projekt pomija rolę Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego i działającego w jego strukturze Biura Uznawania Kwalifikacji, którego jednym z zadań jest:

„prowadzenie działań związanych z przygotowaniem wniosków dyrektora CMKP o uznanie przez Ministra Zdrowia tytułu specjalisty uzyskanego za granicą w dziedzinach lekarskich, lekarsko-dentystycznych, farmaceutycznych, diagnostycznych oraz mających zastosowanie w ochronie zdrowia – za równoważny z tytułem specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej” (<https://www.cmkp.edu.pl/uznawanie-kwalifikacji-w-ksztalceniu-podyplomowym>), czy też: „prowadzenie działań związanych z przygotowaniem wniosków dyrektora CMKP o uznanie przez Ministra Zdrowia dorobku naukowego i/lub zawodowego za równoważny ze zrealizowaniem elementów programu specjalizacji w dziedzinach lekarskich oraz dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia”.

Projektowane przepisy nie odnoszą się więc do uprawnień już przyznanych przez ustawodawcę, co **grozi chaosem kompetencyjnym, i co należy (po raz kolejny) podkreślić – daje zbyt dużą możliwość uznaniowości.**

art. 13 - 16

Oprócz wskazanych niejasności kompetencyjnych zwrócić należy uwagę na nieprecyzyjnie określony wymóg odbycia stażu zawodowego. Po pierwsze, projekt w żaden sposób nie odnosi się do tych osób, które już odbyły staż zawodowy czy to w Polsce, czy to zagranicą. Jednocześnie **zwalnia się ze stażu doktorów, doktorów habilitowanych i profesorów psychologii**, bez względu na subdyscyplinę.

Zakłada się dalej, że staż ma trwać aż 12 miesięcy. **Nie wiadomo kto i w jaki sposób ustala możliwości odbycia takiego stażu. Sama długość stażu powoduje praktycznie ustanie możliwości zarobkowych zainteresowanego przez całkowite poświęcenie się stażowi.**

W art. 16 przewidziano, iż staż odbywa się na podstawie stosunku pracy, umowy cywilnoprawnej lub w ramach działalności gospodarczej. Za zupełnie niezrozumiałe należy uznać zrównanie tych trzech źródeł stażu. Ze stosunku pracy np. wynikają określone obowiązki stron, w tym takie jak prawo do urlopu, ochrony stosunku pracy czy konieczność rozliczania składek pracowniczych. W przypadku stosunku pracy pomiędzy opiekunem a stażystą konieczne będzie spełnienie także innych wymogów określonych przez przepisy prawa, co będzie się oczywiście wiązało z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów. O ile przepisy regulują wysokość wynagrodzenia ze stosunku pracy czy umowy cywilnoprawnej ustalając wysokość wynagrodzenia minimalnego miesięcznego czy godzinowego, to w ramach działalności gospodarczej nie ma to miejsca. **Psycholog - stażysta ponosi więc ryzyko polegające na tym, iż z tytułu działalności gospodarczej może nie uzyskać żadnego przychodu.**

Tym samym za **niewuwzględniające obecnych realiów**, a także obowiązujących przepisów należy, uznać postanowienia art. 16 ust. 6, stanowiące o tym, iż psycholog stażysta nie ponosi kosztów związanych z odbywaniem stażu. Otóż takie koszty oczywiście ponosi: na podstawie umowy cywilnoprawnej czy jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą – płaci podatki i składki ubezpieczeniowe. Dodatkowo staże są w większości placówek płatne a koszty z tego tytułu ponosi osoba odbywająca staż. Jest to propozycja, która będzie dyskryminować osoby chcące pracować jako psycholog, inne grupy zawodowe nie ponoszą takich kosztów np. nauczyciele, lekarze, prawnicy.

Dalej wskazać należy, że **nie wiadomo jak ma wyglądać sam staż**, skoro Krajowa Rada Psychologów ma jedynie opracować ramowe zasady stażu, co **znowu daje możliwość do uznaniowości**. Tym razem to opiekun stażu może dowolnie ustalać plan stażu i wyznaczać psychologowi stażycie

własne cele. **Powinny zostać wdrożone jednolite i sprawiedliwe dla wszystkich zasady odbywania stażu, w tym ze ściśle określoną liczbą godzin.**

Dodatkowo należy zauważyć, że przewidywane przez projekt wymogi odnoszące się do odbycia stażu pomijają ustalone i obowiązujące zasady odbywania stażu przez psychoterapeutów. Jeżeli więc **psychologowie** mają wykonywać „działania psychologiczne”, które obejmują także psychoterapię, to **powinni podlegać takim samym wymogom dot. szkolenia oraz stażu, którym podlegają psychoterapeuci.**

art. 17

Nie są jasne zasady, na podstawie których psycholog stażysta rozpoczyna staż u danego opiekuna – o wątpliwości jakiej natury chodzi w przypadku wskazania przez Regionalną Radę Psychologów innego opiekuna stażu. O tym projekt milczy.

art. 18

Wedle proponowanych zapisów negatywna opinia opiekuna zamyka praktycznie drogę do zaliczenia stażu, a tym samym do zawodu. **Nie przewidziano żadnej procedury odwoławczej, żadnego nadzoru** – wszystko jest w rękach jednej osoby – opiekuna stażu, która może jednoosobowo zdecydować o przyszłości psychologa stażysty; brak jest również jakiegokolwiek możliwości powtórzenia stażu czy skorzystania z procedury odwoławczej. Może to oznaczać, że jeżeli z takich czy innych względów psycholog stażysta nie otrzyma pozytywnego zaświadczenia od opiekuna, to wówczas nie zostanie wpisany na listę psychologów.

Dodatkowo wskazać należy, iż **skoro wedle założeń projektu psycholog będzie uprawniony także do prowadzenia psychoterapii, a więc tym samym zostanie zrównany z psychoterapeutą, to powinien odbywać takie staże i szkolenia jakie są obecnie przewidziane przez towarzystwa i stowarzyszenia zrzeszające psychoterapeutów** (<https://prp.org.pl/szkolenie-minimalne-godzinowe/> czy też <https://prp.org.pl/szkolenie-program-ramowy/>).

Zdaniem Polskiej Rady Psychoterapii, **bardzo istotną kwestią jest niespójność, a właściwie sprzeczność proponowanych rozwiązań dot. stażu (praktyk) z treścią Rozporządzenia.**

Otóż w par. 2 pkt. 8) ww. znajduje się definicja osoby ubiegającej się o otrzymanie certyfikatu psychoterapeuty. Jest to „osoba, która spełnia łącznie następujące warunki: a) posiada tytuł zawodowy

lekarza lub tytuł zawodowy magistra pielęgniarstwa, lub magistra po ukończeniu studiów na kierunku psychologii, pedagogiki, resocjalizacji, socjologii albo spełnia warunki określone w art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, b) posiada status osoby uczestniczącej co najmniej dwa lata w podyplomowym szkoleniu w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia, (...), w wymiarze co najmniej 1200 godzin albo przed 2007 r. ukończyła podyplomowe szkolenie w zakresie oddziaływań psychoterapeutycznych mających zastosowanie w leczeniu zaburzeń zdrowia w wymiarze czasu określonym w programie tego szkolenia, c) posiada zaświadczenie wydane przez podmiot prowadzący kształcenie oraz pracująca pod nadzorem osoby posiadającej certyfikat psychoterapeuty.”

Z powyższych uregulowań dotyczących psychoterapeutów wynikają nie tylko wyśrubowane normy w zakresie praktyk, które należy odbyć, ale także pozwala na uznanie tych praktyk pod warunkiem ukończenia określonego szkolenia. Przepisy projektu pomijają uregulowania wspomnianego Rozporządzenia co rodzi uzasadnione wątpliwości co do możliwości ich stosowania. Nie jest bowiem jasne, które przepisy będą obowiązywały i w jakim zakresie. Ta sprzeczność rodzi niepotrzebny chaos legislacyjny i kompetencyjny.

art. 46

W przepisach tego artykułu wskazano, iż od drugoinstancyjnego orzeczenia dyscyplinarnego przysługuje apelacja do Sądu Apelacyjnego. Brak jest wskazania na jakiej podstawie może zostać skierowana do sądu rzeczona apelacja – w innych ustawach korporacyjnych (np. ustawie o radcach prawnych czy w prawie o adwokaturze) przewidziano po pierwsze, że może to być tylko kasacja, a po drugie tylko w określonych przypadkach. **Przyznanie stronom bez ograniczeń prawa do apelacji wydłuża niepotrzebnie postępowanie apelacyjnego – oddala ostateczne rozstrzygnięcie.**

art. 67

Brak jest uzasadnienia dla możliwości uczestniczenia w Komitecie Organizacyjnym Samorządu Psychologów tylko przez organizacje wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego co najmniej od trzech lat. **Dyskryminuje to bez żadnego uzasadnienia organizacje o krótszym stażu.**

art. 68

Przewidziano możliwość wpisania na listę tymczasową psychologów posiadaczom tylko dyplomu wyższej uczelni (i posiadającym zdolność do czynności prawnych). Oznacza to tym samym, że wszyscy

absolwenci psychologii będą mogli zostać automatycznie wpisani na listy psychologów, ale już na przykład **osoby, które ukończą w przyszłości taki sam kierunek studiów i specjalność, nie będą miały takiej możliwości** jeśli nie będą pracowali w jako psychologzy kliniczni, psychologzy szkolni, psychologzy w poradniach psychologiczno-pedagogicznych lub w poradniach psychologiczno-psychoterapeutycznych, psychologzy sądowi, itp. Jest to **nierówne i niesprawiedliwe traktowanie absolwentów tych samych kierunków studiów**. Takie rozwiązanie również **dyskryminuje tych absolwentów kierunku psychologia, którzy nie zdecydują się pozostać na uczelni i ubiegać się o nadanie tytułów naukowych w dziedzinie psychologii**.

Proponujemy by projekt nazwać 'Ustawa o zawodzie psychologa w obszarze medycznym i edukacji'. Obszar ten, jeśli chodzi o zakres pomocy psychologicznej, rzeczywiście potrzebuje dodatkowego umocnienia i wsparcia. **Wnoskujemy również o wyłączenie z zapisów projektowanej ustawy kwestii dotyczących psychoterapii oraz terapii uzależnień**. Są to zawody odrębne, podlegające swoim regulacjom i wiążące się z inną ścieżką kształcenia i przygotowania zawodowego. Określenie 'uzupełnienie przez psychologa' wskazuje na dopełnienie ścieżki zawodowej psychologa, a nie na odrębną ścieżkę zawodową. Ponadto, ministerstwem właściwym do rozpatrywania zapisów ustawy o zawodzie psychologa w obszarze medycznym i edukacji może być Ministerstwo Zdrowia jedynie przy założeniu, że ustawa zajmie się funkcjonowaniem zawodowym psychologa w zakresie działań medycznych. **Obszar działalności psychologów jest dużo szerszy** (działalność psychologiczna w pomocy społecznej, sporcie, organizacjach, doradztwie itd.) a do tego **projekt się w żaden sposób nie odnosi, choć ma dotyczyć 'zawodu psychologa'**.

Podsumowując należy uznać, że przedłożony projekt w wielu miejscach nie tylko jest sprzeczny z obowiązującymi przepisami prawa oraz z już funkcjonującymi regulacjami zawodów pokrewnych, ale także stoi w sprzeczności z konstytucyjnymi zasadami równości obywateli wobec prawa.

Związek Stowarzyszeń Polska Rada Psychoterapii, jako środowisko od lat aktywnie pracujące w obszarze zdrowia psychicznego, jak również działające na rzecz wprowadzania wysokich standardów w tym obszarze wyraża nadzieję, iż głos Rady przyczyni się do poprawy coraz trudniejszej sytuacji osób doświadczających problemów zdrowia psychicznego i trudności psychologicznych oraz ich rodzin.

Pozostając z poważaniem
Renata Mizerska
Prezes